

RAMAZAN'IN BAYRAMI

Mesut Doğan

"Ne kadar da yenisin, daha dün gitmiş gibisin..." Dudaktan kalbe dökülen bu sözler gidenin arkasından kalanların yükünü özetler gibidir. Aslında giden yoktur, *gidenin mirası hasret* kalanlara kalan.

Hasretin atar damarı Ramazan'ım, eğer o gün Veren almamış olsaydı seni, vay ki vaydı haline buna cüret edenin. İşte o emirin demiri kestiği günden beri hasretin adı, "Amenna" dır, sabırdır, bu güne bakınca şükürdür ama bilesin ki kalbimizde ve dahi ruhumuzda illa ki sonu vuslattır.

Hatıranı bir gül gibi saklarken bağrımda, bana zaman zaman görünmen, hasret ateşimi bir nebze hafifletir olmuştu sanki. Hele yapayalnız kaldığım bir anda, en ufak bir esintiye muhtaç olduğum bir zamanda, omuzlarına attığın pardösün ile beni ziyaret etmiş, "Benden memnun musun?" şeklinde mahcup soruma, mütebessim bir çehre ile "memnunum" tarzında başını sallamıştın. Gözümü açtığımda kendimi gözyaşları içinde şükür cümleciklerini mırıldanır bulmuştum.

"Baba çok mu sevdin, nedir bu gözyaşı?" diyen çocuklarıma, yine gözyaşları ile kabrin başında cevap vermeye çalışmıştım. Kabrinin bir başında ben, diğer ucunda hanım ve yanlarında evlatlarım sıralanmış, kalpten gelenleri dudaklarımız üzerinden avuçlarımızla sana sunarken, çizginin ötesine geçmiş gibi hissetmiştik kendimizi. Her ziyaretimizde benzer duyguları hissetmek bizi mutlu etmeye devam ediyor.

Kader seni Bingöl dağlarında hakkın rahmetine uğurlarken, sanki sen o gece tüm yıldırımları üzerine çekmiştin. Büyüklük bu değil miydi? Sen, yaşadığın gibi göçtün bu diyardan. Dünyaya gözlerini kaparken, bizlere paratoner olmuştun ah can dostum.

Bak hele neyi unutamadım, hani şehadetinden bir zaman sonra gelmiştin ya ziyarete, bak ki Eğirdir'de idik, geçit töreni vardı. Nasıl bir yağmur ama, tam senin köyünükilerden. Neyse, seni görünce kalbimin nasıl da çırpındığını hissediyorum şu an yine. "Sen şehit olmadın mı? Ne yapıyorsun burada? Nasılsın?" deyince "Benim keyfim yerinde, sen kendine bak" demiştin. Keyfin yerinde olunca eskiden olduğu gibi "Beni köyümün yağmurlarında yıkasınlar." şarkısını mırıldanıyor musun acaba?

"Eğer ölürsem buralarda"

Vasiyetimdir beni götürsünler doğduğum topraklara

Beni köyümün yağmurlarında yıkasınlar."

Bana ilginç gelirdi, keyiflenince neden bu şarkıyı terennüm ediyorsun diye ama sonra anladım, Bingöl Genç'in yıldırımını sana düştü, köyünün yağmurları da seni yolculayanlara o gün.

O gün bugündür dünyanın neresinde olursam olayım kesilen atar damardan boşanırcasına hasret yağıyor başımdan aşağıya. Niye bu kadar sevdiğin ki yağmuru? Köyüne çoktan küstüm de hani ezel ebed rahmet olmasa insanın yağmura da küsesi geliyor!

Seni her ziyaretten sonra uğradığımız anacığın ve babacığın bana "Ramazan'ım" diye sarılıyorlar ve daha dün gibi eskimeyen günleri ve yılları yad ediyoruz birlikte. Dedenin sana "Paşa" şeklinde hitap edişini Zübeyir amca her defasında gözleri dolu anlatıyor. Hatıralar sizin evde tekrar canlanıyor, "Ne güzel günlermiş o günler" diye geçmişe selam çakıyoruz vesselam.

Dile kolay koca yirmi dört yıl geçti. Senden sonra neler değişti bir bilsen. Eğer bugünleri görse idin " Takılmayın bunlara, işinize bakın." der süzülürdün aramızda. "Lider doğulmaz, olunur." diyen gafillerin, bil ki seni görmediklerinden, yoksa bildikleri birşey yok.

Kader kaleminin çizgileri, Malazintepe'deki şiddetli yağmur ve yıldırımlarla imtihan ederken bizi, gün geldi çok ağır bir tufanla imtihan olduk. Orada bir Ramazan yakmıştı ciğerlerimizi, burada binlerce Ramazan. Şimdi, mahkûm ve mağdur olarak kapalı kapılar ardında karanlıkları aydınlatacakları günleri dört gözle bekliyorlar.

On dört yaşında tanıdığım ve arkasına takılıp yetişmeye çalıştığımın sen. Arkadaşlığı, dostluğu, vefayı, samimiyeti ve civanmertliği senden öğrendim ben. Senin gölgende olmak bana hep huzur vermişti inan. Sen benim için özel ve çok değerliydin. Seni tanımış, seninle zaman geçirmiş olmak hep gururla ötelere taşıyacağım bir madalya. İyiliğin müşahhaslaşmış hali idin, beni insanın her zaman ve şartta iyi olarak kalabileceğine ikna eden sendin.

Sadece benim için demek bencillik olur herhalde. Kalbine dokunduğun ne kadar insan olduğunu, sen bu dünyadan göçtükten sonra daha iyi anladım inan. Senden sonra adı bizatihi Ramazan olan o kadar çok güzel insan çıktı ki karşıma, hepsini sana benzetir oldum. Senden sonraki şehitlerimizin tabutunu omuzlarken seni omuzlar gibi omuzladım. Seni

unutur ve sana vefasızlık olur endişesi ile olsa gerek, günlük hayatta sıkça kullandığım cihazların ve hesapların şifrelerinde senin ismini ekledim. Bilirim ki seni unuttuğum an, benim öldüğüm andır.

Haddimi aşmış olmaz isem; ötelerde seninle birlikte olabilmek en büyük tesellim. Ama bu birliktelikte; daha çocukken veya gençliğe adım atma aşamasında İstanbul'da Kuleli hatıralarımızı paylaşanların, ardından Harp Okulu'ndaki dostların, sabahın köründe çim sahada futbol oynayanların, Boğaziçi'nde, Çamlıca'da, Egridir'de, Meriç kenarında senin ardından gözyaşı dökenlerin, derdin ile dertlenenlerin de olmasını hassaten istiyorum be kardeşim.

Son telefon konuşmamızda bana "Tayinimiz de çıkacak artık, bir düğün yaparız." demiştin. En son bunu hatırlıyorum. Bugün senin düğününün seney-i devriyesi. Yazdık bu kadar da arkandan üzüldüğümüzü, ağıt yaktığımızı sanma, asla! Üzüntü değil bu, biraz gıpta çokça hasret. Özledik be kardeşim, onun için "Ne kadar da yenisin, daha dün gitmiş gibisin" demeye devam ederken, ardından ilave ediyoruz; "Bekle bizi Ramazan, takılmadan bunlara bir gün elbet buluşacağız."

En son kahpe bir yıldırım vurdu

Yaralı sinemizden

Canımızdan can kopardı

Bir yasal Eşkîya'yı

Eşkîya peşindeyken

Cansız sererek yere

Yıkılası Bingöl dağlarında

Haydutların yerine...

Bayramın kutlu olsun Yasal Eşkîya..